

РЕШЕНИЕ

№ 79

гр. С.З., 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С.З., I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова-Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. А.

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова
като разгледа докладваното от Атанас Д. А. Въззивно гражданско дело № 20225500500752 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по въззивна жалба на Д. М. Т., действащ чрез адв.П. К., против решение № 697/26.07.2022 г., постановено по гр.д.№ 1720/2022 г. по описа на Районен съд - С.З..

Решението се обжалва като недопустимо и неправилно, поради постановяването му в противоречието му с материалния закон и необоснованост.

Като довод за недопустимост на решението се изтъква произнасянето от страна на първоинстанционния съд по нередовна искова молба с недопустимо формулиран диспозитив на решението, предвид че с исковата молба са били предявени два самостоятелни иска. В тази връзка се претендира обезсилване на обжалваното решение.

Досежно неправилността на решението се излагат оплаквания, че по делото не са били доказани материално-правните предпоставки за уважаване на иска за издръжка на пълнолетно учащо лице, т.к. не са били представени доказателства, че ищцата /сега въззиваема/ продължава обучението си и през учебната 2022/2023 година и за какъв период от време, както и относно обстоятелството, че не реализира доходи, с които би могла да се издържа, поради което на основание чл.161 от ГПК съдът е следвало да приеме за установени тези обстоятелства, т.к. въззиваемата страна е създала пречки за събиране на релевантните доказателства, въпреки указанията на съда за ангажирането на такива.

Сочи се също така, че в противоречие със събраните доказателства по

делото първоинстанционният съд е приел, че ответникът /сега въззивник/ реализира доходи, които му позволяват без особени затруднения да престоира претендираната издръжка, т.к. не е отчел обстоятелствата че Д. М. Т. живее в едно домакинство с трето лице, а необходимите средства за разходите на това домакинство следва да се определят не на база среднестатистическите данни на НСИ, а събраните по делото досежно тези факти доказателства. Освен това се оспорва, че съдът неправилно е изчислил дохода на въззивника, като за определяне на податните му възможности е използвал brutния размер на реализираните доходи, а не безспорно установения с писмени и гласни доказателства нетен размер на доходите.

По отношение на иска за издръжка за минало време се сочи, че необосновано първоинстанционният съд е игнорирал доказаното обстоятелство, че тази претенция е била уредена между страните чрез предоставяне ползването на недвижимия имот, в който самият той е имал право да живее, като по този начин ѝ е спестил разходи за наем и неудобствата от промяна на семейната среда.

Претендира се отмяна на първоинстанционното решение, като вместо него бъде постановено друго, с което предявените иски бѣдат отхвърлени. В условията на евентуалност се претендира частична отмяна на обжалваното решение над размера на 180 лв. и отхвърлянето на искове за разликата до пълния им претендиран размер от 250 лв.

Претендира се и присъждането на направените пред двете съдебни инстанции разноски.

В законоустановения срок е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемата Ц. Д. Т., действаща чрез адв. Д. Х., с който жалбата е оспорена като неоснователна.

Относно оплакването за недопустимостта на обжалваното решение се излагат доводи, че съдът се е произнесъл в рамките на търсената от ищцата защита и в съответствие със заявените и уточнени факти.

Относно оплакванията за неправилността на решението се излагат доводи, че обстоятелствата, касаещи учението на Ц. Д. Т. във висше учебно заведение и неговата продължителност не са били спорни между страните, както и че податните възможности на въззивника са били правилно изчислени от първоинстанционния съд въз основа на допустими за установяването на такива обстоятелства писмени документи. Оспорва се твърдението във въззивната жалба, че въззиваемата е възпрепятствала събирането на относими доказателства.

Оспорва се и оплакването за неправилност за решението в частта му за издръжката за минало време, като се възразява, че претенцията не е била уредена между страните чрез предоставяне ползването на недвижимия имот, в който въззивникът е имал право да живее, т.к. по негова жалба било инициирано наказателно производство срещу дъщеря му в тази връзка.

Претендира се потвърждаване на първоинстанционното решение.

В проведеното открито съдебно заседание въззивникът не се явява и не

се представлява.

Въззиваемата се явява и оспорва въззивната жалба; пледира за потвърждаване на първоинстанционното решение в обжалваната му част.

Въззивният съд, след като взе предвид твърденията и възраженията на страните, събраните по делото доказателства и приложимите материално-правни и процесуално-правни норми, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Съдът намира, че въззивната жалба е редовна, т.к. отговаря на изискванията на чл.260 от ГПК и чл.261 от ГПК, и е допустима, т.к. е подадена в предвидения срок за обжалване, от процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, при наличието на правен интерес от въззивно обжалване.

Пред районния съд са предявени иски по чл.144 и чл.149 от семейния кодекс /СК/.

Ищцата Ц. Д. Т. твърди в исковата си молба, че ответникът е неин баща, с когото майка ѝ била разведена. Ищцата била навършил 18 години, но продължавала да учи висше образование в „Т.У.“ - гр. С.З., първи курс, След навършване на пълнолетие през 2021 г. баща ѝ спрял да плаща издръжка, въпреки, че бил поканен от ищцата, като издръжката ѝ се осигурявала от нейната майка.

Ищцата притежавала недвижим имот – жилище в гр.С.З., от което не можела да се издържа, т.к. ответникът имал учредено вещно право на ползване. Освен това апартаментът бил единственото жилище на ищцата, в което можела да живее.

Твърди, че ответникът работи в някой от рудниците към „М.М.-И. „ ЕАД и получава добри възнаграждения.

Претендира присъждането на редовна издръжка в размер на 250 лв. месечно, и издръжка за минало време в същия размер, считано от м. септември 2021 г. до датата на предявяване на иска - 03.05.2022 г.

Ответникът /сега въззивник/ Д. М. Т. е подал отговор на исковата молба, с който е оспорил исковите като неоснователни, с възражения, че не реализира високи доходи, които да му позволяват да престира търсената от него издръжка, т.к. за поддръжката на къщата в с.З., в която живее, за транспорт, както и за погасяването на свои задължения към кредитни институции разходва значителна част от доходите си. Сочи, че подпомага със средства за закупуване на лекарства възрастната си майка, както и че участва със средства в издръжката на общото му със съжителстващата с него на съпругески начала А.А. домакинство, т.к. последната реализирала изключително ниски доходи от трудовата си дейност.

Твърди, че вместо заплащането на издръжка, е предложил на дъщеря си да остане да живее в апартамента безвъзмездно, или ако предпочита заплащането на издръжка – да освободи жилището, за да може да бъде давано под наем и от ползването му да бъдат реализирани доходи, с които да заплаща търсената от него издръжка.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е уважил предявените искове като е присъдил редовна издръжка в полза на ищцата в размер на 250 лв., считано от датата на започване на обучението ѝ във висшето учебно заведение – 13.09.2021 г. до настъпването на законово основание за изменение или прекратяването ѝ, ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска до окончателното ѝ изплащане. Приел, че податните възможности на ответника в аспекта на чл.144 от СК му позволяват да заплаща търсената от него издръжка, т.к. доходите му, след приспадане на редовните му разходи, касаещи собствената му издръжка, значително надхвърлят минимално необходимата му издръжка.

Страните не спорят, а и от събраните доказателства се установява, че Ц. Д. Т. е родена на 30.08.2002 г. Нейни родители са ответникът, сега въззиваем – Д. М. Т., и И.П. Т.. С влязло в сила съдебно решение № 1261/05.12.2018 г. по гр.д.№ 5378/2018 г. по описа на Районен съд – С.З., сключеният между родителите на въззиваемата граждански брак е бил прекратен с развод, като упражняването на родителските права спрямо Ц. Д. Т. е било предоставено на нейната майка, а ответникът е бил осъден да ѝ заплаща ежемесечна издръжка в размер на 180 лв., до навършването на пълнолетие. На И.П. Т. е било предоставено ползването на семейното жилище, представляващо апартамент в гр.С.З., ул. „*****“, до навършване на пълнолетие от Ц. Д. Т., след което жилището ще се ползва от Д. М. Т., т.к. върху същото той има учредено вещно право на ползване.

На 30.08.2020 г. Ц. Д. Т. е навършила пълнолетие, но считано от 13.09.2021 г. е продължила образованието си във висше учебно заведение – „Т.У.“ – гр.С.З., в редовна форма на обучение, с четиригодишен курс, считано до учебната 2024/2025 година, като понастоящем е втори курс.

Установено е също така, че Ц. Д. Т. не работи и не получава никакви доходи; притежава в собственост единствено апартамента в гр.С.З., ул. „*****“, за който нейният баща има учредено вещно право на ползване. Досежно ползването на жилището е установено, че Ц. Д. Т. живее в него от лятото на 2021 г., т.к. няма къде да живее. Допреди това е живяла при своята леля. Издръжката ѝ, в това число и заплащането на семестриалните такси за обучението ѝ, се осигурява от майка ѝ. Считано от 30.09.2022 г. Ц. Д. Т. е привлечена като обвиняем в досъдебно производство, образувано по жалба на въззивника, във връзка с ползването на апартамента, върху който той има запазено право на ползване.

Досежно податните възможности на ответника е установено от събраните доказателства, че същият работи по трудово правоотношение и получава редовни месечни трудови доходи, в осреднен брутен размер за период от една година от 2195,33 лв. месечно. Същият е длъжник по договор за кредит с финансова институция, по който има ежемесечно задължение в размер на 135,21 лв. считано до 05.05.2023 г., а до м. февруари 2023 г. е имал ежемесечно задължение към взаимно-спомогателна каса в размер на 350 лв. за погасяване на заем. Към взаимно-спомогателната каса има редовно ежемесечно

задължение за членски внос в размер на 30 лв., за членски внос към синдикална организация – около 20 лв. и за допълнително осигуряване – 40 лв.

Д. М. Т. живее във фактическо съпружеско съжителство с А.А., като заедно обитават наследствена къща на въззивника в с. З.. А. работи на четиричасов работен ден и реализира редовни месечни доходи в нетен размер от около 400 лв. на месец. Заедно с въззивника реализират нетни доходи от около 2000 лв. месечно, от които имат разходи за заеми и транспортни разходи за придвижването им от и до работа. Поради редовен недостиг на средства често им се налагало да вземат заеми от роднини, познати и колеги.

При така установените относими факти въззивният съд намира жалбата за неоснователна по следните съображения:

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо, а по съществото си правилно.

Възражението във въззивната жалба за недопустимост на решението е неоснователно, т.к. се касае за нередовност на исковата молба, която е била отстранена от въззивния съд в съответствие с правомощията, т.е. порокът на обжалваното решение не обуславя обезсилването му като недопустимо.

Относно съществото на правния спор следва да се има предвид, че съгласно чл.144 от СК родителите дължат издръжка и на своите навършили пълнолетие деца, ако последните не могат да се издържат от доходите и имуществото си, когато учат редовно в средни или висши учебни заведения за предвидения срок на обучение, до навършване на 20-годишна възраст при обучение в средно и на 25-годишна възраст при обучение във висше учебно заведение. Тази издръжка обаче не се дължи безусловно, както задължението на родителите за издръжка на непълнолетни деца по чл.143, ал.1 от СК, защото законът предвижда, че издръжка на пълнолетни деца се дължи, ако родителите могат да я дават без особени затруднения.

В случая предпоставките, визирани във фактическия състав на нормата на чл.144 от СК, са налице - въззиваемата е навършила пълнолетие дъщеря на въззивника, която считано от учебната 2021/2022 г. /13.09.2021 г./ продължава обучението си в висше учебно заведение, в редовна форма на обучение и не разполага с доходи и имущество, от които сам може да се издържа.

При установените по делото релевантни факти, относими към податните възможности на въззивника (доходи и имущество, съотнесени към задълженията му за собствена издръжка и другите му задължения) въззивният съд намира, че за Д. М. Т. е налице възможност без особени затруднения да заделя сумата от 250 лв. месечно за издръжката на пълнолетната си дъщеря. За обосноваване на този си извод въззивният съд отчита обстоятелствата, че Д. М. Т. реализира редовни месечни доходи в брутен размер, който съгласно утвърдената съдебна практика е меродавен като критерий за определяне на податните възможности на задълженото за издръжка лице, е около 2200 лв. месечно, а към настоящия момент едно от кредитните му задължения – това

към взаимно-спомагателната каса - в размер от 350 лв. месечно, е отпаднало, а другото кредитно задължение ще тежи за период от още два месеца.

Неоснователно е възражението във въззивната жалба, че фактическото ползване на жилището от въззиваемата за част от исковия период следва да се вземе предвид при решаване на въпроса за издръжката, т.к. между страните не е имало споразумение за ползването, т.е. същото е било без основание, а видно от доказателствата по делото Д. М. Т. е предприел правни действия за защита на своите имуществени права, касаещи ползването на имота.

По отношение на възраженията касаещи редовни транспортни разходи следва да се има предвид, че такива не са доказани при условията на пълно и главно доказване, а относно участието му в издръжката на общото с фактически съжителстващата с него на съпругески начала А.А. домакинство, че съгласно чл.141 от СК лицата, с които задълженото за издръжка лице съжителства във фактическо съпругеско съжителство, не са предвидени като материално-правно легитимирани да получават издръжка, за разлика от децата.

С оглед на тези съображения въззивният съд намира, че решението на първоинстанционния съд следва да бъде потвърдено като правилно.

Относно разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл.78, ал.3 от ГПК Д. М. Т. следва да бъде осъден да заплати на Ц. Д. Т. сумата от 200 лв. – разноски във въззивното производство, за платено адвокатско възнаграждение.

Водим от изложените мотиви и на основание чл.271, ал.1, пр. 1-во и чл.78, ал.3 от ГПК Окръжен съд – С.З.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 697/26.07.2022 г., постановено по гр.д.№ 1720/2022 г. по описа на Районен съд - С.З..

ОСЪЖДА Д. М. Т., ЕГН - *****, с адрес : с. З., общ. С.З., обл. С.З. да заплати на Ц. Д. Т., ЕГН - *****, с адрес : гр.С.З., ул. „****“, сумата от сумата от 200 лв. (двеста лева) – разноски във въззивното производство за платено адвокатско възнаграждение.

Решението не подлежи на касационно обжалване и е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

